

3) Jak duży wpływ (jeśli w ogóle) na obowiązki państwa członkowskiego, które nie spełniło wymogów art. 13, ma art. 23 (w szczególności jego ust. 2)?

4) W przypadku niespełnienia wymogów określonych w art. 13 lub 22, jakie (jeśli w ogóle) środki powinien podjąć sąd krajowy zgodnie z europejskim prawem w celu zapewnienia spełnienia wymogów art. 30 dyrektywy lub art. 4 lub 19 TUE?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. L 152, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Karlsruhe (Niemcy) w dniu 18 lipca 2013 r. — Barbara Huber przeciwko Manfred Huber

(Sprawa C-408/13)

(2013/C 274/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Karlsruhe

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Barbara Huber

Strona pozwana: Manfred Huber

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodne z art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (¹),

aby § 28 ust. 1 zdanie pierwsze niemieckiej ustawy w sprawie Geltendmachung von Unterhaltsansprüchen im Verkehr mit ausländischen Staaten (ustawy w sprawie dochodzenia roszczeń alimentacyjnych w stosunkach z innymi państwami — Auslandsunterhaltsgesetz, zwanej dalej „AUG”) stanowił, że

wówczas, gdy uczestnik postępowania nie posiada zwykłego miejsca zamieszkania w Niemczech, w przedmiocie wniosku w sprawach o alimenty rozstrzyga w przypadkach art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 4/2009 wyłącznie Amtsgericht

właściwy dla siedziby Oberlandesgericht, w którego okręgu zwykle miejsce zamieszkania ma strona pozwana lub osoba uprawniona?

(¹) Dz.U. L 7, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2013 r. — Rada Unii Europejskiej przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-409/13)

(2013/C 274/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Maganza, A. de Gregorio Merino i I. Gurov, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 maja 2013 r., w której Komisja postanowiła o wycofaniu swojego projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego ogólne przepisy dotyczące pomocy makrofinansowej dla państw trzecich,

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rada podnosi trzy zarzuty na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o wycofaniu projektu rozporządzenia na późnym etapie pierwszego czytania w ramach zwykłej procedury ustawodawczej.

W pierwszej kolejności Rada twierdzi, że wycofanie projektu rozporządzenia stanowi poważne naruszenie zasady kompetencji powierzonych ustanowionej w art. 13 ust. 2 TUE oraz zasady równowagi instytucjonalnej. Zdaniem Rady żaden przepis traktatów nie udziela Komisji w sposób wyraźny ogólnego uprawnienia do wycofania projektu, który przedłożyła ona prawodawcy unijnemu. Jednakże o ile Rada nie kwestionuje istnienia takiego uprawnienia do wycofania projektu opartego na art. 293 ust. 2 TFUE, o tyle Komisja uprawnienia tego nie może wykonywać w sposób dowolny lub stanowiący nadużycie. Rada uważa, że wycofanie takiego projektu na bardzo zaawansowanym etapie procesu ustawodawczego jest równoważne przyznaniu Komisji swego rodzaju prawa weta wobec unijnych

współustawodawców. W konsekwencji Komisja działa na równi z tymi współustawodawcami, co prowadzi do wypaczenia zwykłej procedury ustawodawczej przewidzianej w art. 294 TFUE, wykracza poza przysługujące Komisji prawo inicjatywy ustawodawczej przewidziane w art. 293 ust. 2 TFUE i pozbawia skuteczności (effet utile) przewidziane w art. 293 ust. 1 TFUE prawo Rady do wnoszenia poprawek. Zdaniem Rady taki sposób wykonywania prawa do wycofania wniosku stoi również w sprzeczności z art. 10 ust. 1 i 2 TFUE, ponieważ Komisja przestaje być już instytucją wykonującą władzę wykonawczą, lecz uczestniczy w procesie ustawodawczym na równi z instytucjami posiadającymi legitymację demokratyczną.

W drugiej kolejności, wycofanie projektu rozporządzenia stanowi także naruszenie zasady lojalnej współpracy, o której mowa w art. 13 ust. 2 TUE. Po pierwsze, Rada twierdzi, że wycofania projektu rozporządzenia dokonano bardzo późno. Po tym, jak w toku pierwszego czytania przeprowadzono liczne spotkania trójstronne („rozmowy trójstronne”), Komisja mimo to wycofała swój projekt rozporządzenia w dniu, w którym Parlament Europejski i Rada miały parafować osiągnięte przez siebie porozumienie. Po drugie, Rada zarzuca Komisji, że przed wycofaniem projektu nie wyczerpała ona wszystkich możliwości proceduralnych dostępnych w ramach regulaminu Rady.

Wreszcie Rada twierdzi, że zaskarżony akt wycofujący nie jest zgodny z obowiązkiem uzasadniania aktów, o którym wszakże mowa w art. 296 akapit drugi TFUE. Rada zarzuca Komisji, że nie wyposażyła ona swojej decyzji o wycofaniu projektu w jakiegokolwiek wyjaśnienie i że nie dokonała jakiegokolwiek jej publikacji.

Odwołanie wniesione w dniu 22 lipca 2013 r. przez Fabrykę Łożysk Toczných-Kraśnik S.A. od wyroku Sądu (pierwszej izby) z dnia 14 maja 2013 r. w sprawie T-19/12, Fabryka Łożysk Toczných-Kraśnik przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) — Impexmetal

(Sprawa C-415/13 P)

(2013/C 274/28)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Fabryka Łożysk Toczných-Kraśnik S.A. (Przedstawiciel: P. Borowski, adwokat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Impexmetal S.A.

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu w całości i uwzględnienie w całości skargi z dnia 9 stycznia 2012 r. poprzez stwierdzenie

nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego z dnia 27 października 2011 r.;

- na wypadek nie uwzględnienia tego wniosku, uchylenie wyroku Sądu w całości i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi do ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie drugich stron w postępowaniu odwoławczym kosztami postępowania, w tym także kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie przed Izłą Odwoławczą i Wydziałem do spraw Sprzeciwów Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego oraz w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca zarzuca Sądowi naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 (¹) poprzez jego zastosowanie w stanie faktycznym nieobjętym hipotezą tego przepisu.

Zdaniem wnoszącego odwołanie, do takiego niewłaściwego zastosowania wymienionego przepisu doszło na skutek błędnego uznania przez Sąd, że znak wnoszącego odwołanie wykazuje podobieństwo do znaku towarowego interwenienta i tym samym istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej. Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd nie uwzględnił, iż

- towary w postaci „maszyn i obrabiarek”, oznaczane znakiem wnoszącego odwołanie, oraz towary w postaci „łożysk”, oznaczane znakiem interwenienta, charakteryzują się znaczną odmiennością a już z pewnością nie są towarami komplementarnymi;
- znak wnoszącego odwołanie i znak interwenienta wykazują istotne różnice w warstwie wizualnej;
- znak wnoszącego odwołanie zawiera w sobie element słowny w postaci rzeczownika „Kraśnik”, co ma istotny wpływ na różnice w warstwie wizualnej, fonetycznej i konceptualnej porównywanych znaków;
- znak wnoszącego odwołanie i znak interwenienta wykazują istotne różnice w warstwie fonetycznej;
- znak wnoszącego odwołanie stanowi część nazwy jego firmy, a nazwa ta została stosowana na długo przed datą zgłoszenia;
- znak ten jest historycznie uzasadnionym oznaczeniem odróżniającym wnoszącego odwołanie;
- omawiane znaki w sposób długotrwały i pokojowy koegzystowały na jednym rynku;